

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 164/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť C., spotrebné družstvo, H., zastúpeného advokátom JUDr. Š. P., H., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 5 C 101/2006 z 31. januára 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 59/08 z 24. novembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť C., spotrebné družstvo, o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2009 doručená a na výzvu ústavného súdu 15. apríla 2009 doplnená sťažnosť C., spotrebné družstvo (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé prejednanie záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný

súd“) sp. zn. 5 C 101/2006 z 31. januára 2008 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 Co 59/08 z 24. novembra 2008.

1. Zo sťažnosti vyplýva, že „Okresný súd v Humennom rozsudkom sp. zn. 5 C/101/2006 zo dňa 31. 1. 2008 rozhodol, že C., spotrebné družstvo je povinná zaplatiť žalobcovi B. H. čiastku 290.826 Sk so 6 % úrokom z omeškania od 1. 3. 2006 do zaplatenia, ako i trovy konania.

Krajský súd v Prešove ako odvolací súd svojim rozhodnutím sp. zn. 2 Co 59/08 zo dňa 24. 11. 2008 rozhodol, že uvedený rozsudok potvrdzuje v jeho vyhovujúcej časti do sumy 287.504 Sk s príslušenstvom, mení rozsudok v jeho vyhovujúcej časti nad sumu 287.504 Sk s príslušenstvom tak, že v tejto časti žalobu zamieta, pričom žalobcovi priznal náhradu trov konania v sume 111.368 Sk...

Prvostupňový, ale i odvolací súd vyvodzovali nárok žalobcu od existencie listov vlastníctva k nebytovým priestorom, zapísaným v prospech B. H...

Už od začiatku konania sme však namietali právnu ničotnosť (absolútnu neplatnosť) uvedených listov vlastníctva, pretože označené listy vlastníctva vôbec neobsahujú titul nadobudnutia, t. j. právny dôvod nadobudnutia nehnuteľnosti, ako i okamih jej nadobudnutia.

Prvostupňový, ale i odvolací súd sa nesprávne stotožnili s konštatovaním, že takýto zápis na listy vlastníctva možno považovať za hodnoverný...

... s poukázaním na uvedené, ale i s poukázaním na dobré mravy, ktoré sú i súčasťou zákonodarstva Slovenskej republiky, na ktoré mali prvostupňový, ale i druhostupňový súd prihliadnúť, považujeme ich rozhodnutia za nezákonné a protiústavné.“.

Podľa názoru sťažovateľa „prvostupňový, ale i odvolací súd porušili ust. § 157 ods. 2 zák. č. 99/1963 Z. z. a nasl. znenia, pričom ich skutkové a právne závery sú zjavne neodôvodnené, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné s tým, že mali za následok porušenie základného práva sťažovateľa“.

2. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Právo C. H., spotrebné družstvo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu v Humennom sp. zn. 5 C/101/2006 zo dňa 31. 1. 2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 59/08 zo dňa 24. 11. 2008 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu v Humennom sp. zn. 5 C/101/2006 zo dňa 31. 1. 2008, ako i rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 Co 59/08 zo dňa 24. 11. 2008 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu v Humennom na nové konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi priznáva úhradu trov konania.“

3. K sťažnosti sťažovateľ okrem iného pripojil rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 101/2006-122 z 31. januára 2008. Taktiež predložil rozsudok krajského súdu č. k. 2 Co 59/08-152 z 24. novembra 2008 (ktorý nadobudol právoplatnosť 21. januára 2009). Týmto rozsudkom krajský súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie „*v jeho vyhovujúcej časti do sumy 287.504,- Sk s prísl.*“ a zmenil „*rozsudok v jeho vyhovujúcej časti nad sumu 287.504,- Sk s prísl. tak, že v tejto časti žalobu zamietol*“. Súčasne uložil sťažovateľovi nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 111 368 Sk.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej predmetom je namietané porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé prejednanie záležitosti (súdne konanie) podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu č. k. 5 C 101/2006-122 z 31. januára 2008 a rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Co 59/08-152 z 24. novembra 2008 spôsobené postupom v jeho veci konajúcich všeobecných súdov už uvedenom v bode 1 I. časti odôvodnenia.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

4. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ predmetnou sťažnosťou najprv napadol rozsudok okresného súdu č. k. 5 C 101/2006-122 z 31. januára 2008. Vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmať napadnuté rozhodnutie okresného súdu (a postup v konaní mu predchádzajúci), keďže proti nemu bol prípustný riadny opravný prostriedok, ktorý sťažovateľ využil, a o odvolaní proti nemu rozhodol krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 2 Co 59/08 z 24. novembra 2008. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť

v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu sp. zn. 2 Co 59/08 z 24. novembra 2008, možno zo sťažnosti vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojho v petite sťažnosti označeného práva už uvedeným postupom krajského súdu (pozri bližšie bod 1 I. časti odôvodnenia) a jeho rozsudkom, ktorým v zásade potvrdil prvostupňové rozhodnutie a v pomere k žalovanej sume (t. j. 299 680 Sk s prísl.) v nepatrnej časti (t. j. v sume nad 287 504 Sk s prísl.) zmenil prvostupňový rozsudok a žalobu v tejto časti zamietol (pozri bod 3 I. časti odôvodnenia). Podľa názoru sťažovateľa krajský súd sa stotožnil s faktickými a právnymi názormi a závermi okresného súdu, ktoré však podľa neho vyplývali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a následného nesprávneho posúdenia takto zisteného stavu.

Sťažovateľ taktiež poukazoval na nedostatočné odôvodnenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, čo vyplýva zo sťažovateľom namietaného porušenia ustanovení § 157 ods. 2 a nasl. zákona č. 99/1963 Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov [ďalej len „OSP“, pozri bod 1 I. časti odôvodnenia].

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (vrátane práva na spravodlivé súdne konanie) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto základnému právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01, I. ÚS 310/08, I. ÚS 115/09), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Článok 6 ods. 1 dohovoru zahŕňa „právo na

súd“, to znamená právo začať konanie na súde v „občianskoprávných veciach“ ako jeden z jeho aspektov. K nemu pristupujú záruky ustanovené v tomto článku, pokiaľ ide o organizáciu, zloženie súdu a vedenie procesu. Kvalita procesu zahrnutá v práve na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru je zabezpečená zárukami procesného a inštitucionálneho charakteru (III. ÚS 136/03).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03).

Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozsudkom krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.

V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní sťažovateľa rozsudkom č. k. 2 Co 59/08-152 z 24. novembra 2008 sú zlučiteľné s označeným článkom dohovoru.

Po oboznámení sa s obsahom predmetného rozsudku krajského súdu (ako aj s obsahom prvostupňového rozhodnutia, z ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza a naň nadväzuje) ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo vyplýva aj z citovaných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku.

V prvej časti odôvodnenia krajský súd uviedol rozhodujúce skutočnosti, ktoré tvorili základ faktickej a právnej argumentácie rozhodnutia (záverov) okresného súdu:

„Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 290.826,- Sk so 6 %-ným úrokom z omeškania... Žalobcovi súd prvého stupňa priznal náhradu trov konania vo výške 92.602,- Sk... Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobca v konaní osvedčil opodstatnenosť svojho nároku voči žalovanému čo do základu aj do výšky. Vlastníctvo žalobcu k nebytovým priestorom užívaným žalovaným a tým aj právo žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia žalobca preukázal listinnými dôkazmi. ... žalovaný má nebytové priestory vo svojom užívaní, resp. ich mal v období, za ktoré žalobca požaduje vydať bezdôvodné obohatenie vo výške bežného nájomného... žalovaný ani nepopieral. Súd prvého stupňa zistil, že v súčasnej dobe neprebíha žiadne správne konanie, ktoré by sa týkalo opodstatnenosti, či správnosti zápisu vlastníckeho práva k týmto nebytovým priestorom na liste vlastníctva. Výška finančného nároku... nebola spochybňované... Súd prvého stupňa preto považoval určenie výšky bezdôvodného obohatenia za primerané v takom rozsahu, ako to žiadal žalobca, majúci za to, že táto nie je v rozpore so zákonom ani s dobrými mravmi...“

V ďalšej časti odôvodnenia sa krajský súd zaoberal odvolaním sťažovateľa (proti výrokom, ktorým bolo žalobe vyhovené a o trovách konania), *„ktorý navrhol v tejto časti rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť a žalobu žiadal zamietnuť. Má za to, že rozhodnutie prvostupňového súdu je nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci. Už v priebehu konania žalovaný poukazoval na to, že žalobca síce predložil v súvislosti s podanou žalobou listy vlastníctva č. 7945, 7947, 7949 a 7975, kat. úz. H., ktoré majú dokumentovať, že je vlastníkom nebytových priestorov, avšak tieto listy vlastníctva majú závažnú právnu vadu a to, že vôbec neobsahujú titul nadobudnutia... Za daného stavu tieto listy vlastníctva nemajú náležitosti kogentne stanovené zákonom. Súd prvého stupňa preto*

nemohol mať za preukázané, že žalobca je vlastníkom nebytových priestorov... Žalobca totiž nemá aktívnu legitimáciu v tomto konaní, lebo žalovaný sa na jeho úkor bezdôvodne neobohatil bez právneho dôvodu. Napokon z procesnej opatrnosti už v štádiu konania pred súdom prvého stupňa bola zo strany žalovaného uplatnená námietka premlčania...“.

Po uvedení stanoviska žalobcu k odvolaniu sťažovateľa krajský súd odôvodnenie svojich faktických a právnych záverov prezentoval takto:

„Odvolací súd preskúmal rozsudok vo výrokoch dotknutých odvolaním žalovaného a teda vo výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené a vo výroku o trovách konania... a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné len sčasti...“

Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

V citovanom zákonom ustanovení je vyjadrené všeobecná zásada, podľa ktorej ten, kto sa na úkor iného obohatí, musí toto obohatenie vydať. Dôvodom vzniku záväzku je získanie bezdôvodného obohatenia na úkor iného. Na základe toho vzniká záväzkový vzťah medzi tým, kto sa bezdôvodne obohatil, ktorý je povinný bezdôvodné obohatenie vydať a medzi tým, na úkor koho sa niekto obohatil a teda kto má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia.

Z vykonaného dokazovania bolo nepochybné zistené, že žalobca je vlastníkom sporných nehnuteľností, čo plynie z obsahu výpisov z už spomínaných listov vlastníctva č. 7947, 7949, 7975 a 7945, kat. úz. H. Pokiaľ žalovaný spochybňuje vlastníctvo žalobcu k týmto nehnuteľnostiam, je potrebné poukázať na ustanovenie § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Zb. v znení neskorších predpisov v zmysle ktorého údaje katastra uvedené v § 7 sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. Je taktiež zrejmé, že v predchádzajúcom období boli žaloby žalovaného o určenie vlastníctva resp. spoluvlastníctva k týmto nehnuteľnostiam zamietnuté právoplatnými rozhodnutiami súdov (sp. zn. 11 C 1374/97, sp. zn. 11 C 1624/98 OS H.) a taktiež podľa Správy katastra H. neprebíha žiadne správne konanie týkajúce sa opodstatnenosti, resp. správnosti zápisu vlastníckeho práva žalobcu k týmto nebytovým priestorom. Spôsob a dôvod zápisu nebytových priestorov na príslušné listy vlastníctva v prospech žalobcu objasnil v konaní vypočutý svedok Ing. J. V., riaditeľ S.

H. Preto žalovaný, ak disponoval s týmito nebytovými priestormi žalobcu bez právneho dôvodu, keďže nebol ich vlastníkom, je tým subjektom, ktorý sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatil, čo vo svojom rozhodnutí správnym spôsobom zistil a odôvodnil aj prvostupňový súd. Pokiaľ ide o konkrétnu výšku takto získaného bezdôvodného obohatenia, táto bola ustálená v rozsahu ceny obvyklého nájmu týchto nehnuteľností v rozhodnom období a to v sume 800,- Sk za m² ročne. Takto ustálená výška bezdôvodného obohatenia napokon ani účastníkmi konania namietaná nebola...

V súvislosti s uplatnenou námietkou premlčania zo strany žalovaného, odvolací súd poznamenáva, že pri premlčaní ide o kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého možno nárok odvrátiť námietkou. Použitie tejto námietky má za následok zánik vymáhateľnosti nároku, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať. Podobne ako pri premlčaní práva na náhradu škody, aj pri premlčaní práva na vydanie bezdôvodného obohatenia ide o kombinované premlčacie lehoty a to subjektívnu (uvedenú v ods. 1 § 107 OZ) a objektívnu (ods. 2 § 107 OZ).

Žalobca žiadal od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie za užívanie nebytových priestorov bez právneho dôvodu za obdobie od 1. 3. 2004 do 1. 3. 2006. Návrh na začatie konania žalobcu vo vzťahu k žalovanému bol na súde prvého stupňa uplatnený dňom 9. 3. 2006. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania uplatneného nároku zo strany žalovaného tak žalobca môže dôvodne žiadať vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie dvoch rokov pred podaním žaloby a to od 9. 3. 2004 do 1. 3. 2006 (bezdôvodné obohatenie do 9. 3. 2006 zo strany žalobcu žiadané nebolo)... Po spočítaní jednotlivo uvedených súm bezdôvodného obohatenia za užívanie nebytových priestorov žalobcu od 9. 3. 2004 do 1. 3. 2006 tak tvorí spolu 287.504,- Sk. Odvolací súd poukazujúc na prezentované závery preto rozsudok v jeho vyhovujúcej časti potvrdil ako vecne správny do sumy 287.504,- Sk s prísl. (§ 219 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok v jeho vyhovujúcej časti nad uvedenú sumu s prísl. zmenil (§ 220 O. s. p.) a v tejto časti žalobu vzhľadom na námietku premlčania ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov celého konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1, 2 O. s. p. v spojení s § 142 ods. 3 O. s. p. Žalobcovi patrí plná náhrada trov konania z dôvodu, že vo veci mal neúspech iba v pomerne nepatrnej časti...“

Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého odvolacieho rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené, majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v aplikovaní na posudzovanú vec sa vzťahujúcich právnych noriem. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd

nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inšinciou v systéme všeobecného súdnictva.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi sťažnosťou napadnutým rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde dospel k záveru, že účinky výkonu právomoci krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označeným právom, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok, ústavný súd sa už jeho ďalšími návrhmi nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2009